

Helen E. Buckley
Prevedel: Vojko Skalar

MAJHEN DEČEK

Nekoč je šel majhen deček v šolo. Bil je čisto majhen. Šola pa je bila precej velika. A, ko je majhen deček spoznal, da gre lahko skozi vhodna vrata naravnost v svoj razred, je bil vesel. In šola se mu ni zdela več tako velika.

Nekega jutra, ko je bil majhen deček že nekaj časa v šoli je tovarišica rekla: »Danes bomo narisali risbo!« »Dobro,« si je misli majhen deček. Rad je risal risbe. Znal je narisati vse mogoče: leve in tigre, piščance in krave, vlake in čolne...Iz torbice je vzel škatlico z voščenkami in začel risati.

Toda tovarišica je rekla: »Počakaj! Ni še čas za začetek.« In čakal je, dokler niso bili vsi pripravljeni za delo. »Zdaj« je rekla tovarišica, »bomo risali rože!« »Dobro,« si je mislil deček. Rad je risal rože. In začel je z voščenkami risati rože.

Toda tovarišica je rekla: »Počakaj! Jaz ti bom pokazala, kako boš risal!« In na tablo je narisala rožo. Bila je rdeča, z zelenim stebлом. »Tako«, je rekla tovarišica, »zdaj lahko začneš.«

Deček je pogledal tovarišičino rožo. Nato je pogledal rožo, ki jo je narisal sam. Njegova

roža mu je bila bolj všeč, kot tovarišičina. Vendar tega ni rekel, le obrnil je list in narisal prav takšno rožo, kot tovarišica. Bila je rdeča, z zelenim stebлом.

Ko je naslednji dan deček čisto sam odprl vhodna vrata, je tovarišica rekla: »Danes bomo naredili nekaj iz gline!« »Dobro!« si je misli majhen deček. Gline je imel rad. Iz gline je znal narediti celo vrsto stvari: kače in snežene može, slone in miši, avtomobile in tovornjake... In začel je vleči in gnesti svojo glinasto kroglico. Toda tovarišica je rekla: »Počakaj! Ni še čas za začetek!« In čakala je, dokler niso bili vsi pripravljeni za delo. »Zdaj«, je rekla tovarišica, »bomo naredili lonce.« »Dobro«, si je mislil deček. Rad je izdeloval lonce. In začel je delati lonce vseh mogočih oblik in velikosti. Toda tovarišica je rekla: »Počakaj! Ti bom jaz pokazala kako boš delal!« In vsem učencem je pokazala, kako se naredi globok lonec. »Tako«, je rekla tovarišica. »Zdaj lahko začnete!«

Majhen deček je pogledal lonec, ki ga je naredila tovarišica. Nato je pogledal lonec, ki ga je naredil sam. Njegov lonec mu je bil bolj všeč, kot tovarišičin. Vendar tega ni rekel. Le svojo glino je spet stisnil v veliko kroglo in naredil lonec kot prej tovarišica. Bil je globok lonec.

In prav kmalu se je majhen deček naučil čakati in opazovati in delati vse stvari tako kot tovarišica. In prav kmalu ni več delal stvari po svoje.

Potem pa se je zgodilo, da so se majhen deček in njegova družina preselili v drugo hišo, v drugem velemestu. In majhen deček je moral v drugo šolo. Njegova šola je bila celo večja od njegove prejšnje. In od zunaj niso v njegov razred vodila vhodna vrata. Da je prišel v svoj razred je moral navzgor po velikih stopnicah, nato pa skozi dolg hodnik.

In že prvi dan šole, je tovarišica rekla: »Danes bomo narisali risbo.« »Dobro«, si je mislil majhen deček. In čakal je, da mu bo tovarišica povedala, kaj naj nariše. Toda tovarišica ni rekla nič. Le hodila je po sobi gor in dol. Ko je prišla do majhnega dečka, ga je vprašala: »Ti ne boš nič narisal?« »Bom«, je rekel majhen deček. »Kaj bomo pa risali?« »Ne vem, dokler ne narišeš,« je rekla tovarišica. »Kako naj narišem?« je vprašal majhen deček. »No, kakor hočeš,« je rekla tovarišica. »In s katerokoli barvo?« je vprašal majhen deček. »S katerokoli barvo,« je dejala tovarišica. »Če bi vsi narisali enako sliko in uporabili enake barve, kako bi potem vedela, kdo je kaj narisal in čigava je risba?« »Ne vem,« je rekel majhen deček. In začel je risati rožnate in oranžne in modre rože.

Všeč mu je bila nova šola... Četudi ni imela vhodnih vrat, ki bi kar z dvorišča vodila v njegov razred.

Otrok je samo v svoji igri zares srečen in samo v igri je tako sproščen, da pokaže svojo ustvarjalnost. Otrok se v igri nenehno preizkuša in se ob tem ustvarjalno razživi. Otroka njegova radovednost vodi v igro, ob kateri spoznava - prijema, meče, gleda, okuša, modelira, maže s prstki, posluša, vriska, govori, poje, pleše, joče, se vrti, skače, gradi... in se ob vsem tem tudi veseli.

Za likovno ustvarjanje omogočimo otrokom le :

PROSTOR
MATERIAL
PRIPOMOČKE
ČAS

ZANIMANJE ODRASLEGA

Zavedati se moramo, da je za otrokov razvoj veliko pomembnejši **proces** v katerem nastaja izdelek, kot pa končni izdelek sam!

Otroku ne vsiljujmo raznih likovnih oblik in ga ne opozarjajmo na pomanjkljivosti - tako bo ostal ustvarjalen in pristen. Občutek varnosti in sprejetosti izziva tudi ustvarjalnost.

Lana, 6 let

**ZNAL SEM RISATI
KOT RAFAEL,
NATO PA SEM
POTREBOVAL VSE
ŽIVLJENJE,
DA SEM SE NAUČIL
RISATI KOT OTROK.**
(Pablo Picasso)

